

Skrivnost zelene jame

(Čudoviti doživljaji dveh dečkov)

Tajna zrcalne dvorane

Spočetka se jima prostor ni zdel tako strašen — nasprotno! Bila je to dvorana, ki je bila obokana z ogromnimi gotskimi oboki. Neštevile stene so bile iz krasno brušenih zrcal in zdelo se je zaradi tega, da se dvorana razprostira v neskončnost.

Tomo in Branko sta zagledala svojo lastno zrcalno podobo stokrat pomnoženo in zdelo se je, kakor da bi valovala v vsej dvorani ogromna množica ljudi.

Odvrgla sta plašča, ki sta jima bila pri hoji v veliko napotje.

»Čudno,« je menil Tomo. »Vojak je vendar čisto razločno rekel, da drviva v pogubo! Pa naju vendar ne zasledujejo in tu duše ni razen naju. Ali si to znaš razložiti?«

Branko ni odgovoril. Samo krčevito se je držal prijatelja za rokav.

»Zakaj se obešaš name kakor klop?« je vprašal Tomo zadirčno. Dobil je prav jasen odgovor. »Ker si velik bedak,« je rekel Branko precej osorno, bedak, ki misli vedno le toliko daleč naprej, do kamor mu sega nos! Nikar ne misli, da te iz same pretirane prijateljske ljubezni držim tako čvrsto. Toda če tu med temi zahrbtnimi zrcalnimi stenami ne ostaneva skupaj, potem se ne bova več našla, če se izgubiva. Jaz se bom že kako izmazal, toda za tebe se bojim. Zakaj če jaz ne mislim tudi za tebe, potem ne vem, kaj se bo zgodilo s teboj, ti kodrasti bacek!«

Tomo je brez ugovora vzel na znanje to kratko pridigo. Imel je lepo lastnost, da je vedno uvidel svoje napake in krivice, ki jih je prizadejal drugim. Da, sedaj je bil celo on tisti, ki je prijel svojega prijatelja okoli rame.

»Oprosti mi,« je rekel pri tem, »mislim, da sem bil strahovito neumen, ko sem te grajal. Te zrcalne stene so me vsega zmešale. Človeku postane kar temno v glavi, če vidi samega sebe dvajsetkrat enako naslikanega!«

»To še ne bi bilo največje zlo, prijatelj! Toda zrcala nama lahko vzamejo vso možnost, da se znajdeva med njimi. Midva sva vendar prišla skozi vrata v to dvorano. Ves čas sem se trudil, da bi jih ne izgubil izpred oči — a zaman. Sedaj vidim samo zrcala, zrcala in nič drugega ko zrcala!«

Tomo je s pomenljivim obrazom poslušal. Tudi njemu je bilo enako pri srcu kakor tovarišu Branku.

Nekaj časa sta še hodila med stenami sem in tja.

»Tu ne najdeva svoj živ dan več ven,« je končno vzkliknil Branko v pravični obupanosti. »Umrta bova od lakote med temi zrcali. To je bilo tisto, kar je mislil vojak, ko je rekel, da drviva v lastno pogubo!«

»Lepše torej sploh ne more biti!« je godrnjal Tomo. »Umreti od lakote in pri tem samega sebe gledati — meni se zdi, da je stari mož, ki je spisal knjigo o Esteri, prav dobro poznal to zrcalno dvorano. Zato je tudi vsakega tako svaril pred tem tajinstvenim mestom!«

»No, sedaj sva tu. Meščani Estere so naju nagnali sem, kjer sva bolj varno ujeta kakor pa za najbolj debelimi trdnjavskimi zidovi!«

»Povej mi, Branko; ti si od naju dveh pametnejši — saj si mi to pred nekaj minutami prav jasno in točno razložil — kaj bo pa zdaj: ali veš za kakšen izhod iz te neprijetne zagate?«

Branko je zmajal z glavo: »Če sem katerikoliokrat kaj takega rekel, potem sem tudi jaz velik bedak! To povem popolnoma samovoljno in ne morda zato, da bo tebi zadoščeno, moj malček! Kajti tu je moja modrost...« Hotel je

reči: »pri kraju«, pa je sredi stavka prenehal in pričel strmeti v zrcalo, pred katerim sta ravnokar stala. Naenkrat se je plosko vrgel na tla, tako, da se je Tomo zelo prestrašil.

»Kaj pa je?« je zavpil ves razburjen. »Nova nevarnost?«

»Ne!« je zaklical Branko vriska-joče. »Nasprotno! Morda rešitev! Skloni se nekoliko!«

Tomo je storil, kakor mu je bilo rečeno, in opazil, da je bilo ogle-dalo, poleg katerega se je Branko vrgel na tla, spodaj na podstavku razpraskano. »Nekaj prask vidim na zrcalu,« je rekel.

»Praske? Ne, moj dragi, to niso praske, to je pisava!«

»Pisava?«

»Da! Nekdo jo je z diamantom vrezal v steklo. In sicer je imel ta nekdo strahovito naglico, kajti vse črke so neenakomerne in postrani. Toda jaz sem smisel pisave že po-gruntall!«

»Kaj takega!« se je čudil Tomo. »In ti si samega sebe imenoval be-daka! Tega ti kot tvoj prijatelj ni-koli ne odpustim! In zdaj povej, kaj je napisano na zrcalu?«

»Poslušaj!« Zapisano je: šteje, da prideš do dvanajstega zrcala, od tega potem tri na desno in še ene-ga na levo. Na tem zrcalu je vijak.

Zavrti tega... Tu pisanje prene-ha.«

»Morda je to nova past?«

»Mogočel! Toda jaz ne verja-mem. Poskusiti pa morava stvar na vsak način,« je menil Branko. Ta-ko sta se znašla prijatelja zopet pred novim doživljajem!

Konec I. dela

* * *

KATKA POPEVA

*Vrtec svoj sem ogradila,
rože rdeče vujn vsadila,
rože rdeče, rože bele,
da bi cvele i dehtele.*

*Saj to vrtec ni v ogradi,
to je radost v duši mladi,
vrtlarica — to sem ja,
Katka dela to, kaj zna.*

*Rože v venec bom nabrala
i ga bom pred kipec dala,
ta je kipec rojstni dom,
ja njegova sem i bom.*

*Tako mati so vučili,
oča so mi govorili:
nima zate doma svet,
če ni v srcu razodel.*

*Rože rdeče — krv je vroča,
bele rože — luč sijoča,
vse to ja sem kipcu dala
pak sem srečna, Bogu fala!*

E. L. Gangl